

Valamit tenni

Szeretnék tenni valamit, ami boldoggá tesz. Szeretnék végre valamit tenni... De két dolog megakadályoz ebben. Egy: nem tudom mi tehetne boldoggá. Kettő: képtelenségnek érzem, hogy bármit is tegyek.

Évek óta nem érzek erőt magamban... tulajdonképpen semmihez. Testem mintha tejbegrízzel töltött zsák volna. Számomra minden egy tortúra. Az evés, a fogmosás, a fürdés, a felöltözés, a lépcsőmászás, stb.

Azt hiszem azt azért nyilvánvalóvá kell tennem, hogy nem vagyok beteg. Nem is haldoklom. Nem jobban, mint akárki más. Hisz valójában persze születésünk pillanatától kezdve mind haldoklunk. Depressziós se vagyok. Tényleg. Az alaptermészetem kifejezetten derűs. Optimista vagyok. Mindenben a jót keresem. A világ szerintem szép, sőt gyönyörű. Remek hely. A melankólia csak a kishitűeket támadja meg. Én nagy hitű vagyok. Nagy a hitem. Csak azt nem tudom mindig egyértelműen, hogy miben. De úgy általában abban, hogy élni jó. És hogy mindent rendbe lehet hozni. Vagy legalábbis minden rendbe jöhet. Mert azt azért nem hiszem, hogy én olyasvalaki lennék, aki rendbe tudna hozni bármit. Sőt, semmit se tudok hozni vagy vinni, úgy igazán. Nem megy a cipekedés. Az izmaim nem alkalmasak rá. Nem emelek, mert félek, hogy sérvet kapok. Az meg, ugye, kicsit sem hiányzik.

Minek ragozni? Azt hiszem az a baj, hogy a normális élet meghaladni látszik a képességeimet. Normálison azt értem, amit az emberek túlnyomó többsége normálisnak tart. Azt tartják normálisnak, ami olyan, mint az ő életük. Az én életem nem szokványos. Illetve az életem nagyon is az, csak talán az életmódom nem az. Ezért nem-normálisnak tartanak. Vagy ha finoman akarják megfogalmazni, azt mondják: fura, különc, habókos. Esetleg: mihaszna, naplopó, semmirekellő, láblógató, here.

Az unokanővéremék szuterénjében lakom szívességi lakáshasználóként. Vagyis nem fizetek se rezsit, se laktórt. Mondhatni kegyelemkenyéren tengődöm. Bár ez nem tengődés, hisz jól megvagyok. Nem szenvedek hiányt semmiben. Az unokanővéremnek nincs gyereke, és nem is akar, viszont a férje elég magas beosztású köztisztviselő. Szóval gazdagok. Vagy azok azért talán nem, de mindenesetre jómódúak. Megengedhetik magunknak, hogy tartsanak egy csodabogarat a pincében. Amolyan érdekesség vagyok, akit néha megmutathatnak a barátaiknak akiket vendégül látnak, és aztán jól megbeszélhetnek velük. Tetszeleghetnek a jótét lélek, és az irgalmas szamaritánus szerepében. Nagyon jól áll nekik különben, és remekül is alakítják.

Néha megpróbálnak nekem állást szerezni a kapcsolataik révén, de én sose fogadom el. Nem érzem kompetensnek rájuk magamat. Azt mondogatom nekik, hogy hová jutna a világ, ha hozzám hasonló dilettánsok dolgoznának komoly, felelősségteljes munkakörökben. Ezt a nézetet ők nem is nagyon vonakodva, akceptálni tudják. Belátják, hogy sok igazság van abban, amit mondok.

Tőlem mindig mindenki azt akarta, csak annyit, *csak*, hogy találjam végre ki mihez akarok kezdeni magammal. De én nem tudom, és nem tudtam soha kitalálni mihez akarok kezdeni magammal. Próbáltam kitalálni, de nem ment. Izzasztó és kimerítő próbálkozások voltak. Az van, hogy egyszerűen nem olyan könnyű ilyesmit kitalálni. Nem is kitalálni kellene igazából, hanem felfedezni magamban a... valamit. A pilótát, az orvost, a péket, a könyvelőt, a manikűröst, vagy valakit. De én nem fedezek fel magamban semmit. A felfedezések veszélyes, és emberfeletti teljesítményt kívánóan nehéz kalandok.

Lehet, hogy öntudatlanul én talán nem is akarok kezdeni magammal semmit? Vagy nem is annyira öntudatlanul? Olyan nehéz önvizsgálatot tartani és belátni magunkról valamit, nem igaz? Az biztos, hogy kedvem épp tényleg nincs semmihez. Most éppen. Meg mostanság is. Illetve úgy általában. De ettől nem érzem jobban magam.

Milyen jó lenne viszont, ha valaki vagy valami kezdene velem valamit, és akkor nem nekem kéne. Elkezdeni valamit, az olyan végtelenül nehéz. Ha már el van kezdve, akkor sokkal könnyebb folytatni. Azt hiszem. Én sosem voltam egy kezdeményező alkat. Félénk vagyok és gátlásos is. Igazi odúlakónak való. Ezért is lehet, hogy csak itt, a pincében érzem igazán jól és otthonosan magam.

Irigylem azokat, akik ösztönösen megtalálják a helyüket a világban. Akik szépen belenőttek a maguk felnőtté válásába. Akik csak úgy, zökkenők nélkül, kezdtek bele a felnőtt élet élésébe. Számomra a felnőtté válás szörnyen kiábrándító és frusztráló. Aki felnőtt, attól azt várják, hogy azonnal kezdjen magával valamit. Sőt egy idő után már beérik azzal is, ha akármit kezd magával, csak kezdjen. Szerváljon. Mint valami hülye, futkározós labdajátékban. De ugyan kinek van ilyesmikhez energiája? Sosem értettem őket.

A felnőtt élet a szememben voltaképpen egy anti-labirintus. Egy egyenes folyosó, amibe beletalálni nehéz, de kitalálni belőle könnyű. Hát nem sugall a felnőtt szó végén az a múlt időre utaló hosszú más-salhangzó, mint két karó, kampó vagy kereszt, végletes, kilátástalan, menthetetlen befejezettséget? Nem? Nos nekem igen. Ezért lehet, hogy amíg a kortársaim felnőttek, addig én lenőttem. Le, ide a szuterénba.

Egyes jóakaróim azzal vádolnak, hogy nem akarok eléggé. Mert ha akarnék, akkor már kezdtem volna magammal valamit. Akkor már belefogtam volna valamibe. Mert minden lehetséges, csak akarni kell. Meg hogy az akarat mindenható, és bla, bla, bla. Badarság. Ilyen ostoba nézetekre én csak legyintek. Szóra sem érdemesek. Ha az akarat mindenható lenne, akkor mindenki mindenható akarna lenni, és csupa istenek népesítenék be a világot. Kész káosz lenne. Lehet, hogy van mindenható akarat, de biztos hogy csak kevés. És ahhoz sem férhet semmi kétség, hogy az én akaratom nem mindenható. Különben is, ahhoz hogy akarjak kezdeni magammal valamit, előbb el kéne határoznom, hogy mit. Ezzel vissza is jutottam az egésznek az elejére.

Más jóakaróim azt mondják, az a problémáim gyökere, hogy nem ismerem magam elég jól. Nem vagyok tisztában a képességeimmel. Vagyis önismereti tréningre kéne járnom. Tréning: micsoda egy hátborzongató szó. Súlyosság képzetét kelti. Olyan lehet, mint egy óloming. Nem tudom elképzelni, hogy nekem valaha is kedvem támadjon tréningezni. Nekem nincs erőm valamire, amihez még járni is kell. Odamenni, meg visszajönni, és ezt rendszeresen, többször is. Örület.

Az unokanővérem férje szerint egy férfi a legtöbbet magáról egy nőn keresztül tudhat meg. De nekem nincs semmi közöm nőkhöz már régóta, ezek szerint nem ismerhetem meg magam igazán soha. Hacsak nem szerzek magamnak egy nőt. De azt meg mégis hogyan csinálhatnám? Nincs szociális életem. Nem járok társaságba, és társaság se jár hozzám. Nem tudok nőkkel megismerkedni sehogy se. Egy nővel beszélgetni is szörnyen megterhelő, de együtt járni vele, az meg egyenesen halálosan kimerítő. Olyasmi, amihez nekem egyszerűen nincs erőm. Úgyhogy fel kell adnom a magam jobb megismerésére tett, és eleve hamvába holt kísérleteimet.

Minek akarjak változtatni, ha nekem így jó? Na nem vagyok kicsattanóan boldog, az igaz, de nem is vagyok boldogtalan. Kell ennél több? Nem lenne telhetetlenség, sőt, szemtelenség ennél is többre vágyni? Vágyani talán nem, de kívánni is?

Remekül elvagyok én egyedül. Kicsit sem vagyok magányos. Minden nap hallom a fejem fölött az unokanővéremék járkálását. Akkor meg hogyan is lehetnék magányos?

Igen, jó lenne tenni valamit, amivel boldoggá változtatnám magam, de nem rossz az se, ha nem teszek ilyet. Vagy ha nem teszek semmit. Se ilyet, se olyat, se semmilyen másmit.

És egyáltalán. Miért kell nekem mindig gondolkodni valamin? Anélkül is elég kimerítő a napjaim. Az élet már önmagában is rémesen fárasztó. A napi rutinok végeérhetetlen gyötrelmes sora. Ezt leszámítva viszont minden remek. Szinte kívánni se lehetne jobbat. Nem vagyok telhetetlen. Töreksem, hogy ne legyek az. Én hálás vagyok. Jó életem van. Sokaknak sokkal rosszabb. Például azoknak, akik gyöttrődnek.

A gyötrődés, meg az önmarcangolás halálosan fárasztó dolgok. Aki kifárasztja magát, az legyengül, és hamar megbetegszik, majd pedig meghal. Én kerülök minden fárasztó dolgot. Óvom az egészségem. Sokáig fogok élni, az már bizonyos. Már amennyire ebben az ember biztos lehet. Hisz bármikor történhet tragédia. Én is elcsúszhatok a fürdőben. De ha nem történik semmi váratlan, akkor szép hosszú kort érek majd meg. Soká élvezhetem ezt a remek dolgot, amit életnek hívunk. Élni olyan kellemes.

Megnyugtat az a tudat is, hogy az unokanővéremék gondoskodtak arról, hogy nekem biztos legyen az egzisztenciám akkor is, ha ők meghalnak. Én öröklöm ugyanis a házukat. Vagyis minden maradhat a régiben aztán is, ha ők már nem lesznek. Csak kiadom a fenti részt, és abból továbbra is változatlan módon fenntarthatom az én kis lenti odúmat. És még csak egyedül sem maradok, hiszen az új lakók léppei a fejem fölött távol tartják majd a magány érzését.

Azt hiszem ennyi. Kicsit befejezetlennek érződik, de mit tegyek? Nem akarok csak azért írni még, hogy befejezést találjak ki. Az írás meglehetősen kimerítő tevékenység. És macerás is. Kész nyüglődés nekem. Ezek a gondolatok foglalkoztatnak mostanában, hát ezeket írom le. Épp annyit, amennyi van. És ezt is csak azért csinálom, mert állítólag segít a problémák megoldásában és a jövő tervezésében, ha az ember leírja a gondolatait. Hát nekem nem úgy tűnik, mintha segítene. Egyelőre legalábbis. Talán várni kell. Az nem baj, én tudok várni. Azt nagyon jól tudok. Elképesztően türelmes vagyok. Ez egy komoly erény. Én szinte büszke vagyok a nagy türelmemre.

Az jutott hirtelen eszembe, hogy talán mégis volna valami, amit megtehetnék, és ami boldoggá tenne. Az, ha többé nem erőlködnék feleslegesen azért, hogy kitaláljam miként lehetnék boldogabb.

Ez egy milyen jó kis gondolat. Ez az írás dolog mégis működik. És nem is kell olyan nagyon sokat várni az eredményére.

Akkor tehát nem erőlködök. Úgyhogy abbahagyom az írást is.

FRIMMEL
GYULA:
Turbános
önarckép

A jelentéktelen Pierre Durand szájalmas életének és megalázó halálának krónikája, ami az aljas Florian Moreno gondatlanságából következik be, nagy nyilvánosság előtt

Pierre Durand dagadt volt, de szerencsétlenségére nem annyira, mint Alban Moreau, aki olyat tudott, mint a Prosper Mérimée Általános Iskola és Gimnáziumban senki más: a térdét eltakarták a combjáról lógó zsírpárnák. Pierre is egy igazi hájpacni volt, de Alban maga a hájhimalája. Ő annyira extrém módon volt kövér, olyan meghökkentően és lenyűgözően, hogy az már tekintélyt parancsolt, és népszerűvé, dédelgetett kuriózummá tette őt. A zsírja puha volt és szinte képlékeny, mint a rétestészta. Erős szélben lassan hullámozva még lobogott is. Különleges, kivételes darabja volt tehát a kórosan elhízottak kasztjának, egy igazi díszpéldány, akit csodálni lehetett. Pierre viszont közönséges kövér volt, tucatszerűen cseppfolyós, akinek a duciságában nem volt semmi párját ritkító. Az átlagból kitűnt ugyan, de pechjére a dagadtak közül már semmi egyedi tulajdonság nem emelte ki. Rázárult hát a túlsúlyosság skatulyája, a vele járó összes sztereotípiával, amiből nem menekülhetett.

Ráadásul Alban még gazdag is volt, szóval megengedhette magának, hogy úgy öltözzön, mint egy rapsztár. Így aztán Alban menő srác volt, Pierre meg nem. Albannak tűrhető dumája volt, amivel sokakat megnevettetett, Pierre-nek meg semmilyen dumája nem volt, és rendszeresen kiröhögtek. Még annyi mázlija se volt, hogy Alban más évfolyamba járt volna, és akkor Pierre legalább a korosztálya legkövérebbje lehetett volna. Nem, Alban minden frankó címet és szerepkört kisajátított magának, ami csak kínálkozott egy dagadék számára a suliban. Pierre-nek jutott a maradék. Ő volt az ocsmány, nyominger, büdös, nyálcsorgató, izzadós, igénytelen, csóró, hájfejű zsírgombóc, aki nem megy, hanem gurul, aki nem eszik, hanem disznó módra zabál, és persze folyton le is eszi magát, akinek nőiesen felfúvódott melleit meg lehet markolászni, akit seggbe lehet rugdalni és meg lehet dobálni minden undorító ragaccsal és kajaradékkal, mert úgy sem ér utol, hogy elégtételt vegyen. Meg ha utol is ér, ugyan mit csinál? Megérint a hájas kezével, és elhányod magad az undortól?

Nem csoda hát, hogy Pierre fortyogva gyűlölte Albant. Na persze csak magában, az érzelmeit nem kimutatva. Érzelmet kimutatni egy dagadt kölyöknek az iskolában olyan, mint felvágott hassal cápákkal teli vízbe ugrani. Arról álmodozott, hogy egy nap Alban majd nem jön suliba, és valaki bejelenti, hogy azért nem, mert meghalt. Mondjuk elütötte egy teherautó. Egy sertéseket, vagy még jobb, ha trágyát szállító teherautó. Keresztül ment rajta, és felkente az aszfaltra. Kidurrantotta a hájas testét, de úgy, hogy a kirepedő bőre résein kibuggyanó zsír, mint egy tubusból, amire ököllel rácsapnak, a méterekre lévő falakra és kirakatokra fröccsent. Vagy széttépte egy kóbor kutyafalka. Merthogy Pierre tudta, hogy Alban retteg a kutyáktól. Lelki szemei előtt látta, ahogy Alban behugyozva és beszarva a félelemtől, futva próbál menekülni az ideges és vicsorgó kutyák elől, de elbotlik, mert a hájas combjai összeakadnak, és aztán persze nem bír föltápászkodni, egy masztifszzerű kutya meg nekiugrik és a tarkójába harap, hörögve marcangolni

kezdi, a többi eb meg ezen felbátorodik, és mind csócsálni kezdik őt. Laffog a szájukból Alban nyúlós, vérekes hája, aki visít, mint egy malac, nem is annyira a fájdalomtól, hanem inkább a félelemtől. Sokáig tart, mire meghal, mert idő kell, míg a kutyák a vastag zsírrétegen átfúrják magukat a zsigerekig.

Ennyi jutott csak Pierre-nek, a képzelet világa. Az ő képzelete pedig bár monokróm volt, de legalább reflexszerűen ingerelhető. Szinte egyfolytában csak álmodozott, hisz még ha emberek közt tartózkodott, akkor is az egyedüllétben volt. A fejében vett elégtételt minden sérelemért, és ott igazított helyre minden igazságtalanságot. Gondolatban ő is lehetett sovány, sőt karcsú, izmos és jóképű. Egyenesen az iskola hercege, a legnépszerűbb srác, akiért mindenki odavan. Felmérte, hogy reálisan nincs esélye egyik napról a másikra megváltozni, vagy egy jobb testbe és életbe kerülni, és azt is tudta, valahogy csak megsúgta neki a harmatos intuíciója, hogy saját erejéből sem lesz képes soha a megváltozásra. Maradt hát a csodavárás. Minden este elalvás előtt azt képzelte el, hogy kifogta az aranyhalat, vagy megjelent neki egy manó, jótündér, angyal, és teljesíti három, vagy akár csak egy kívánságát. Az, hogy mi lett volna ez a kívánság, nyilvánvaló.

Pierre-nek annyi gúnyneve volt, hogy maga is elcsodálkozott néha az iskolatársai nyelvi leleményein. Legtöbbször mégis csak Zsíröpöcsnek vagy Konyhamalacnak hívták, olykor Zsíröpöcsű konyhamalacnak, vagy Malacöpöcsnek, esetleg Zsír-lufinak. Egy ideig Risa volt a mindenki által használt beceneve, mert valakinek feltűnt, hogy a vastag, összesúrlódó combjai miatt kissé olyan a járása, mint egy manökennek, a feneké meg hullámozva ringatózik, mint egy magakellető ribancé. De olykor olyan lírai neveken is szólították, mint: Bölléralma, Négy lábú bálna, Rőfögő dinnye, Lucskos lufi, Cocacucli, vagy Vemhes fóka, amik közül néhányat Pierre szinte kedveskedésnek vett, még ha természetesen nem is annak szánták. Vele soha senki sem kedveskedett, az olyan lett volna, mint meztelen csigát kézbe venni.

Egy meglehetősen alacsony, ráadásul tikkelő, és nyerítve röhögő fiú, bizonyos Florian Moreno, különös alattomosággal mindig Csöcsös köcsögnek csúfolta Pierre-t, nyilván hogy magáról elterelje a figyelmet. A nyomorultak ugyanis előszeretettel tipornak a náluk is nyomorultabbakba, hogy ők maguk ne tűnjenek annyira szármalmasnak. Florian fixa ideája az volt, hogy a rángatózó arca miatt félnek és megijednek tőle a lányok, ezért agresszíven viselkedett, mocskosan beszélt és mindenkit zaklatott, csak hogy ne a tikkje miatt tartsák szemét, kellemetlenkedő, idegbeteg kis féregnek, hanem a tettei miatt. A mellekre gerjedt elsősorban, minden csajéra durva megjegyzést tett, de közben kényszeres maszturbálóként naponta többször is ezekre a mellekre gondolva verte ki magának. Az se zökkentette ki a ritmusból, ha olykor a lánymellek képei közé valahogy bekeveredettek Pierre kúpos cicijei.

Florian az apjával, a bátyjával és a húgával élt egy valaha csinos és gondozott házban. Az anyja förtelmes szörnypofává torzulva halt meg rákban, amikor az otthon Flo-nak becézett fiú még csak öt éves volt. A bátyja folyton gyötörte, ugráltatta, ütögette, csúfolta és megalázta Floriant, az apjuk meg eltúrta, mondván, teher alatt nő a pálma. Másrészt viszont Roland Moreno ellátta az öccsét pornóújságokkal, cigivel és elcipelte magával konditerembe. A húguk volt a papa kis hercegnője, szerelme, angyalkája, szemefénye, stb. Raoul Moreno olyannyira elkényeztette a kislányát, hogy azzal helyrehozhatatlan károkat okozott a személyiségében. Sophie csak felszólító módban kommunikált, és hisztériás rohamot kapott, ha valami nem úgy történt, ahogy ő akarta. Azzal zsarolta a bátyjait, hogy azt mondja az apjuknak, bántották őt, ha nem teszik meg azt, amit parancsol nekik. Kárörvendő is volt, élvezte, ha mások kudarcot vallanak vagy veszteséget szenvednek. Raoul élvhajász férfi volt, aki hetente más nőt költöztetett magához, gyakran porontyostul, és ezek a leharcoltabbnál leharcoltabb asszonyok arra a pár napra, míg maradtak, mind el próbálták játszani a gondoskodó anyát, de általában csak a szemét mostoha figuráját sikerült hozniuk. Egyik se volt annyira jó színésznő, amilyennek képzelte magát, viszont az önértékelésnek efféle zavarai tulajdonképpen csak a legkisebb hibáik közé tartoztak. Florian minden változásra idegesen reagált, és

olyankor a tikkélése csak rosszabbodott. Ha az átmeneti pótanya gyerekei között serdülő lány is volt, akkor pedig Flo egyáltalán nem bírt moderált lenni, és addig produkálta magát, izgágáskodott és piszkálódott, amíg az apjánál ki nem provokált egy-két szédítően hatalmas pofont. Ha úgy vesszük, ezzel el is érte a célját, hiszen elnyerte az olyannyira vágyott figyelmet, még ha csak pár pillanatra is. Bezzeg Roland a kedves és érzékeny srácot alakította az ideiglenes lánytesóinak, és mivel benne viszont motoszkált valami kis ripacstehetség, ezzel a butábbaknál el is érte, hogy partnerek legyenek némi ártatlannak tűnő erotikus játszadozásban. Florian csak álmodozhatott ilyen kölcsönös birizgálásokról, vagy maximum megleshetette, hogyan zajlanak, ha tudta, és utána maszturbálással csillapíthatta le kissé a felzaklatott idegrendszerét.

Menő csajok egy csoportja, akik közül egy különösen melles, latinus beütésűre Florian a maga taszítóan direkt és bunkó módján nyomult, visszavágásként elkezdte azt terjeszteni, hogy Flo-nak egészen aprócska kis pénisze van. A bátyja, egyébként viccnek szánt tanácsára, Florian úgy vetett véget a pletykának, hogy a menzán odament a lányok asztalához és kicsapta rá a farkát azzal, hogy ha a csajoknak ez kicsi, akkor biztos lovakkal baszatják magukat. A produkciót az iskola írásbeli figyelmeztetéssel és száz korrepetációs órán való kötelező részvétellel, az apja egy foglázító pofonnal és két óra erkölcsi prédikációval, a bátyja röhögéssel és vállveregetéssel, a csajok meg azzal jutalmazták, hogy mutogatósnak bélyegezték Flo-t, és ezzel elérték, hogy a suliban minden lány messziről elkerülje őt.

Ugyanezek a csajok Pierre-t egyszerűen és velősen csak Bűdös Durand-ként emlegették, és ha a közelébe mentek, látványosan befogták az orrukat, vagy a kezükkel hessegetve legyeztek előtte, merthogy kövérségéből fakadóan mindig meg volt izzadva, és penetráns testszagot árasztott. Ez önmagában még nem lett volna akkor baj, de Pierre gyomorforgatóan édes dezodorokkal próbálta elfedni bőre kipárolgását, és a két szag együtt annyira fertelmes volt, hogy az már vonzotta a legyeket. A sok édességtől rohadó fogai, és sorvadó ínye a szájszagát is telt bukéjává tették, amin a marokszámra fogyasztott mentolos cukorkák vajmi keveset segítettek. Ezen kívül Pierre-nek a bélgázai is bőséggben termelődtek, amit ő általában nem engedett távozni, pont azért, hogy ne szálljanak rá még emiatt is, és olykor fájdalmasan feszülő belekkel grimaszolt akár órákon át, hogy aztán hazaérve azonnal a vécére telepedjen, ahol végre kirobbanhatott belőle a visszafojtott gázbuborékok sorozata. Számtalanszor előfordult, hogy a gázok, mint hajtóanyag, kilöttek magukkal nagy sebességre gyorsult ürüléket is, ami a vécécsésze aljának csapódva szétplaccsant, és visszacsapódott Pierre fehér és pattanásos fenekére. De néha az is megesett, hogy Pierre nem bírta magában tartani a gázokat, és azok még az iskolában kiszisszentek belőle, a farpofái mély katlanában ide-oda verődéstől némileg felerősödve és berezonálva. Mivel legtöbbször egyedül volt, nem hallotta meg senki, de előfordult, hogy mindez órán történt, és akkor a diákokból derülséget, a tanárokból meg helytelenítést és felháborodást váltott ki.

Pierre sok mindent nem értett, vagy tartott egyenesen érthetetlennek, de leginkább azt, hogy miért nem működik nála az önirónia, mikor más kövér gyereknél remekül bevált. Ha ők saját magukon humorizáltak, akkor a többiek velük nevettek, és jó fejnek tartották őket, de ha Pierre tett megjegyzéseket saját kövérségére, és a belőle fakadó hátrányokra, meg a kényelmetlen szituációkra, amikbe dagadtsága miatt került, akkor senki sem nevetett. Az mindenkinek kínos volt, és inkább megvetetést, vagy maximum szánalmat gerjesztett a magát alázó Pierre ellen, mint szimpátiát. Undorítónak, betegesnek, perverznek nevezték, amikor sikamlós témákról próbált viccelődni a kövér ember aspektusából. Idővel leszokott hát róla, hogy megpróbálja elfogadtatni és népszerűvé tenni magát. Lustasága egyszerűen nem engedte, hogy lehetetlen küldetésekre pazarolja az energiáit. Ez valamit használt, mert kevesebbet szívatták, mint amikor feltűnősködött. Engedték, hogy meglapuljon, elkushadjon a sarkokban, elsurranjon a falak mentén. Magányos páriaként tengette az életét az iskolában.

Ha legalább okos lett volna, az kompenzálhatta volna a kövérség hátrányait. De szegény Pierre még

hülye is volt. Nehezen, vagy sehogy se bírta felfogni azokat a tantárgyakat, ahol a megértés számított, viszont lusta volt bemagolni azokat az ismereteket, amiket csak meg kellett volna tanulni. Minden dolgot egy kudarcélmény volt számára, és minél több kudarc érte, annál jobban rettegett minden megmérettéstől, mert tudta, hogy az számára úgymint kudarcra fog végződni. A reménytelenség azért képes volt nagy tettekre vezérelni: gyakran lógott a suliból. Olyankor kiment a buszpályaudvarra, és pizza evés közben az embereket bámulta. Összehasonlítgatta magát velük, hogy vajon melyiküknél kövérebb és melyiküknél nem. Mivel valahogy mindnél kövérebbnek érezte magát, önutálattól fortogva elhagyatott helyekre ment, ahol bokrokat csépelte kopaszra, vagy kukákat dobált meg kövekkel.

Száma számára a lógás tényleg nagy tett volt, mert félt az apjától, aki az iskolakerülései miatt mindig brutálisan ordította vele, és kajamegvonással, meg számítógéptől való eltiltással büntette. Csak az utóbbi fe-gyelmezéstől rettegett, mert az anyja úgymint mindig csempészett be neki kaját, és a dugi készlete is el tudta látni pár napig nyalánksággal. De ha a számítógépen nem játszhatott, akkor könnyek gyűltek a szemébe, és elöntötte az agyát a kétségbeesés dühe. Úgy érezte, hogy ha annyi önfeledt élvezet sem jár neki az életben, hogy játsszon a számítógépen, akkor inkább megöli magát. Vagy az apját. Mert hát milyen könnyű is lenne éjjel kimenni a konyhába egy késért, és az alvó apja torkába szúrni. Akkor legalább otthon nyugta lenne.

A csalódottságát és szorongásait tipikus módon evésbe fojtotta. A cukor volt az életében a boldogság egyetlen bőhozamú forrása. Mindig volt valami a szájában. Ha nem csoki, akkor cukor, ha nem cukor, akkor csipsz, ha nem csipsz, akkor szendvics, ha nem szendvics, akkor keksz, ha nem keksz, akkor a bumfordi ujjai, amiken tövig rágta a körmeit, ha nem az ujjai, akkor gyümölcsízű rágó, ha nem rágó, akkor cigi, merthogy tizenegy éves kora óta titokban cigizett is. Azért szokott rá, mert azt hitte, attól talán kicsit felnéznek majd rá, de persze nem ért el vele semmit, csak azt, hogy reggelente öklendeztetően heves köhögőrohamok törtek rá. Mégse bírt már lemondani róla, pedig nagy macera volt megvenni és elszívni úgy, hogy a szülei ne jöjjenek rá.

A kézirat további részei megsemmisültek egy börtöntűzben, ami a krónika huszonhárom éves szerzőjével is végzett.

(2010.09.22.)